

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Dror A. Mishani

Dispariția

Traducere din engleză
de Luminița Gavrilă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio
Foto copertă: © Larry Washburn/fstop/Corbis

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Alina Țârcoman-Ochea

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Roxana Samoilescu
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MISHANI, DROR A.

Disparația / Dror A. Mishani ; trad.: Luminița Gavrilă. –
București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-756-1
I. Gavrilă, Luminița (trad.)
821.411.16-31=135.1

Titlul original: TIK NE'EDAR. Missing File
Autor: Dror Mishani

Copyright © 2011 by Dror Mishani
TIK NE'EDAR, Keter, Jerusalem

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-756-1

Pentru Marta

„Cum se întâlniseră ei? Întâmplător, ca toată lumea.“

– Denis Diderot,
*Jacques le fataliste et son maître*¹

¹ Jacques Fatalistul și stăpânul său (trad. din franceză).

PARTEA ÎNTÂI

În fața lui, de cealaltă parte a biroului, stătea o mamă. Altă mamă.

Era a treia pe care o vedea în tura asta. *Prima* fusese foarte tânără, și drăguță pe deasupra, cu un tricou alb, mulat pe corp, și niște clavicule frumoase. Venise să depună o plângere deoarece fiul ei fusese bătut la ieșirea din curtea școlii, iar el o ascultase cu răbdare, promițându-i că reclamația ei va fi tratată cu toată seriozitatea. Cea de-a doua solicitase ca poliția să trimită un detectiv care s-o urmărească pe fiică-sa și să afle de ce vorbește în șoaptă la telefon și se încuie în dormitor noaptea.

În ultimul timp, pe tura lui veneau numai reclamații de genul ăsta. Cu o săptămână în urmă, o femeie venise să reclame că soacră-sa o blestemase. Era convins că ofițerii de serviciu din secția lui opreau oamenii pe stradă și îi trimiteau să depună cele mai ridicole reclamații ca să-și bată joc de el. N-avea cunoștință de astfel de reclamații depuse pe tura altor colegi anchetatori.

Era ora 18:10 și, dacă în biroul său ar fi existat o fereastră, inspectorul Avraham Avraham ar fi văzut că afară începea să se întunece.

Se gândise deja ce să cumpere de mâncare în drum spre casă și la ce să se uite la televizor în timpul mesei. Dar până atunci trebuia să liniștească îngrijorările celei de-a treia mame. Stătea cu privirea ațintită în monitorul calculatorului, așteptând momentul potrivit.

— Știți de ce nu există romane polițiste scrise în ebraică? a întrebat el atunci.

— Cum?

— De ce nu există romane polițiste? De ce în Israel nu se scriu cărți precum cele ale Agathe Christie sau de genul *Millennium*?

— Eu nu prea citesc, a răspuns ea.

— Atunci am să vă spun eu. Pentru că la noi nu se întâmplă astfel de crime. Noi nu avem criminali în serie, nu avem răpiri și nu avem atâția violatori care să atace femeile pe stradă. Aici, când se comite o crimă, autorul ei este de obicei vecinul și nu-i nevoie de investigații complicate pentru găsirea criminalului și elucidarea misterului. Pur și simplu, aici nu există mistere. Explicația este întotdeauna foarte simplă. Ce vreau eu să vă spun este că, după părerea mea, e foarte puțin probabil ca fiul dumneavoastră să fi pățit ceva. Și nu spun asta doar ca să vă liniștesc. Asta spun statisticile și nu există semne de îngrijorare că situația ar fi altfel în cazul fiului dumneavoastră. Va veni acasă peste o oră, poate peste trei ore, mâine-dimineață cel târziu. Pot să vă asigur. Problema este că, dacă eu decid acum că fiul dumeavoastră a dispărut și cazul necesită atenție imediată, sunt obligat să trimit agenți care să înceapă numaidecât să-l caute. Astea sunt procedurile. Și pot să vă spun din proprie experiență că există șansa să-l găsim într-o situație în care nu v-ar plăcea să-l găsim. Ce fac dacă îl găsesc cu un joint în

mână? N-am încotro și trebuie să-i deschid dosar penal. Deci, vedeți, nu cred că are rost să începem să-l căutăm acum, decât dacă, desigur, instinctul vă spune că ceva i s-a întâmplat și puteți să-mi dați o dovadă sau o explicație în acest sens. În cazul ăsta, vom deschide imediat un dosar de dispariție și vom începe cercetările. Dacă nu, va trebui să așteptăm până mâine-dimineață.

A fixat-o pe femeie cu privirea, încercând să-și dea seama ce impresie îi făcuse micul său discurs. Aceasta părea pierdută. Nu era obișnuită să ia decizii — sau să insiste.

— Nu știu dacă i s-a întâmplat ceva, a spus ea. Nu are obiceiul să dispară așa.

A mai trecut un sfert de oră în care au stat așa, față în față, în micul birou. Nu mai făcuse o pauză de țigară de la ora 17:00. Pachetul de țigări Time era pe masă, în fața lui, având deasupra o mică brichetă bic de culoare neagră. Avea câte o brichetă în fiecare buzunar al pantalonilor și în buzunarul cămășii.

— Haideți să reluăm ideile principale și să stabilim ce puteți face când ajungeți acasă, dacă el nu s-a întors între timp, bine? Ați spus că a plecat la școală ca de obicei. La ce oră ziceați — opt fără zece minute?

— V-am mai spus, nu m-am uitat la ceas. Dar a plecat când pleacă de obicei în fiecare dimineață, probabil la opt fără un sfert.

El a dat tastatura la o parte și a luat un stilou simplu pe care l-a găsit în sertar ca să noteze câteva idei pe o coală de hârtie. Avea un mod ciudat de a ține stiloul în mână, foarte aproape de peniță, cu toate degetele, ale căror vârfuri erau deja pătate cu cerneală albastră.

— Nu este importantă ora exactă, a continuat el. Și-a luat rucsacul ca de obicei? Ați observat dacă a luat cu el ceva neobișnuit, dacă rucsacul era cumva mai îndesat cu lucruri, dacă lipseau haine din dulap?

— N-am verificat.

— Și când ați observat că nu și-a luat telefonul mobil?

— Mai târziu, când făceam curat în camera lui.

— Îi faceți curat în cameră în fiecare zi?

— Cum? Nu, nu în fiecare zi. Din când în când, atunci când se face mizerie.

Lui i s-a părut că e genul de femeie care face curățenie zilnic. Mică de statură, cu mâini mici, stătea acolo pe scaun, ușor aplecată în față, cu o geantă ponosită din piele neagră pe genunchi. Ținea o mână pe geantă și în cealaltă un mic telefon mobil, un Samsung vechi, albastru. Și această mamă cu spatele încovoiat, cu un fiu de șaisprezece ani, era de-o vârstă cu el, poate mai mare cu un an sau doi. N-avea mai mult de patruzeci de ani. El nu a notat și lucrurile acestea pentru că nu aveau relevanță.

— Telefonul era închis, da? Parcă așa ziceați?

— Da, era închis. Era pe biroul din camera lui.

— L-ați deschis?

— Nu. Credeți că ar fi trebuit?

Era prima întrebare pe care i-o pusese. Ea a strâns mai tare geanta în mână și lui i s-a părut că vocea i s-a mai înviorat — de parcă el i-ar fi spus că în clipa când va deschide telefonul, acesta va suna și fiul ei o va asigura că este bine și că vine spre casă.

— Nu știu, doamnă. În orice caz, vă sugerez să îl deschideți de cum ajungeți acasă.

— Am avut o presimțire imediat ce am găsit telefonul, a zis ea. Nu-mi amintesc să-și fi uitat vreodată telefonul.

— Da, așa ați spus, a continuat Avraham. Și i-ați telefonat colegului lui de școală abia după-amiază, corect?

— Am așteptat până la ora patru deoarece uneori mai întârzie. Miercurea are mai multe cursuri și ajunge acasă la ora trei și jumătate. Eu am sunat la patru.

— Și îl credeți pe prietenul lui, da?

Răspunsul ei afirmativ a fost hotărât la început, dar spre final a căpătat o tentă de ezitare.

— De ce nu? Credeți că a mințit? Și-a dat și el seama că sunt îngrijorată.

— Doamnă, nu știu dacă a mințit sau nu. Eu nu-l cunosc. Dar știu că prietenii se mai acoperă unul pe altul, iar dacă băiatul dumneavoastră s-a hotărât să tragă chiulul de la școală și să se ducă la Tel Aviv să-și facă un tatuaj, de exemplu, se poate ca el să-i fi spus asta celui mai bun prieten și să-l fi rugat să nu spună nimănui.

Și eu aș fi făcut la fel, și-a zis Avraham în sinea lui. Oare copiii mai folosesc expresia „a trage chiulul”? Poate pentru că ea stătea acolo nemișcată, speriată că se afla într-o secție de poliție sau poate doar pentru că era târziu, nu i-a mai spus că și el a învățat la aceeași școală, că își amintea cum se ducea dimineața în stația de autobuz din capătul străzii Shenkar și aștepta mașina 1 sau 3 ca să se ducă la Tel Aviv, în loc să meargă la școală. Nu spunea niciodată nimănui, nici măcar puținilor prieteni pe care îi avea. Și avea pregătită o scuză bună pentru situația în care dădea nas în nas cu vreun profesor.

— De ce-ar face asta? a întrebat ea. N-a mai făcut așa până acum.

— Poate că nu, poate că da; merită să verificați. Dacă vedeți că nu s-a întors când ajungeți acasă, vă sugerez să-i telefonați din nou prietenului, poate chiar și altor

prieteni de-ai lui și să încercați să aflați pe unde se mai duce el. Poate că are o iubită de care nu știți. Și încercați să vă aduceți aminte dacă a zis cumva că ar avea planuri pentru miercuri. Poate că a zis ceva și dumneavoastră ați uitat.

— Ce planuri să aibă? Nu mi-a zis nimic de niciun plan.

— Dar fraților lui? Sau altcuiva din familie — vreunui văr, bunicului?

Întrebarea lui a părut să stârnească din nou ceva în ea, poate umbra unui gând, dar numai pentru o clipă. Sau poate că se înșela. Ea venise la secția de poliție în speranța că va găsi pe cineva care să se ocupe de cazul fiului ei și care să înceapă să-l caute, dar discuția o bulversase. În primul rând, nu ea ar fi trebuit să se afle acolo. Dacă soțul său ar fi fost în țară, el ar fi stat în locul ei în biroul acela și ar fi sunat de pe telefonul mobil, ar fi amenințat și ar fi încercat să tragă sfori. În schimb, ea era expediată frumușel acasă, instruită cum să-l caute singură pe fiul său, în timp ce polițistul din fața ei vorbea despre el de parcă ar fi fost vorba de altcineva. Faptul că inspectorul începuse să-i vorbească la plural ca să-i dea impresia că nu era singură în îngrijorarea ei nu ajuta cu nimic. Avea senzația că femeia dorea să încheie discuția, dar nu voia să plece acasă. Iar el, la rândul lui, dorea foarte mult să plece acasă. Și chiar atunci, fără ca ea să observe, a scris numele Ofer Sharabi în capul foi de hârtie, subliniindu-l neglijent de două ori.

— Nu prea vorbește cu fratele și cu sora lui, a zis femeia. Fratele lui are cinci ani, iar de sora lui nu este foarte apropiat.

— N-ar strica să stați de vorbă cu ei. În fine, aveți calculator acasă?

— Da, avem calculator. În camera în care stă cu fratele lui.

— Uitați ce mai puteți face. Verificați-i e-mailurile, pagina de Facebook, dacă are. Poate că a lăsat acolo vreun mesaj care ar explica situația. Știți cum să verificați?

Știa că ea n-o va face. Atunci de ce-i mai spunea lucrul acesta? Se va duce acasă să aștepte și va sări în picioare de fiecare dată când va suna telefonul sau la cel mai mic zgomot de pe scara blocului. Și chiar dacă fiul ei nu se va întoarce în această seară, ea tot nu va face nimic. Va aștepta până mâine-dimineață, apoi va veni din nou la secție — îmbrăcată cu aceleași haine pe care nu și le va scoate toată noaptea. Va veni din nou la el.

În birou era liniște. Femeia nu-i răspunsese la întrebarea despre calculator. Poate că se simțea ofensată. Sau poate că-i era prea rușine să recunoască faptul că nu știa cum să verifice.

— Doamnă, eu chiar încerc să vă ajut. Fiul dumneavoastră nu are cazier și ziceți că nu se amestecă în lucruri neobișnuite. Copiii obișnuiți nu dispar. Poate se hotărâsc să chiulească de la școală, să plece de acasă câteva ore sau le este prea rușine să vină acasă dacă li se pare că au făcut ceva de neiertat. Dar nu dispar. Să vă descriu un posibil scenariu: poate că fiul dumneavoastră s-a hotărât să nu se ducă la școală pentru că astăzi trebuia să dea o lucrare scrisă și el nu s-a pregătit. Știți cumva dacă avea de dat vreo lucrare scrisă? Întrebați-l pe prietenul lui. Poate că nu s-a pregătit, de obicei lua note bune și n-a vrut să-și dezamăgească părinții. Așa că nu s-a dus la școală și s-a plimbat prin oraș sau s-a dus într-un mall pe undeva și l-a prins vreun profesor sau altcineva care îl cunoaște. El s-a speriat și a crezut că va afla toată lumea că a chiulit de la

școală. Așa că de-asta n-a venit acasă. Așa se întâmplă cu copiii obișnuiți. Deci, dacă dumneavoastră nu-mi ascundeți nimic, n-aveți de ce să vă faceți griji.

Vocea ei tremura.

— Ce să vă ascund? Eu vreau să-l găsiți. El nu poate să sune dacă nu are telefonul la el...

Discuția nu ducea nicăieri. Era momentul să-i pună punct. Avraham a oftat.

— Soțul dumneavoastră se întoarce abia peste câteva zile, nu-i așa?

— Peste două săptămâni. Lucrează pe o navă cargou și s-a dus la Trieste. Nu poate să coboare de pe navă decât peste patru zile, când ancorează în primul port.

— Nu e nevoie să coboare nicăieri. Unde sunt acum fratele și sora lui Ofer?

— I-am lăsat cu o vecină.

El și-a dat seama că rostise numele băiatului pentru prima oară de când stăteau de vorbă. Ofer. Era un nume atât de frumos. Și-a schimbat imediat numele cu cel al băiatului — așa cum făcea mereu când auzea un nume frumos. Se juca în gând cu un alt nume, pe care el nu îl va avea niciodată: Ofer Avraham. Inspectorul Ofer Avraham. Inspectorul-șef Ofer Avraham. Șeful poliției, Ofer Avraham, și-a anunțat azi demisia din motive personale...

— Vă sugerez să vă întoarceți acasă la copii și vă asigur că mâine nu ne vom revedea. Am să pun pe cineva să vă sune la telefon mâine-dimineață să vadă care e situația.

A pus stiloul pe foaia de hârtie și s-a lăsat pe speteaza scaunului. Ea nu s-a ridicat. Dacă n-o să-i spună clar că întrevederea s-a încheiat, ea nu va pleca. Poate că ar fi bine să-i mai pună niște întrebări. Era clar că nu voia să fie lăsată singură.

Abia atunci Avraham a observat că, în timp ce vorbeau, el mâzgălise absent o figurină albastră în josul paginii de hârtie. O linie lungă în loc de pelvis, abdomen și gât. Două linii oblice la un capăt, în loc de picioare, și alte două linii la celălalt capăt, în loc de brațe — cu un cerc deasupra, în loc de cap. În jurul cercului era legat ceva ce semăna cu o frânghie. Și din cerc picurau stropi albaștri de sânge. Sau poate lacrimi? N-avea niciun motiv s-o facă, dar a acoperit desenul cu mâna. Avea degetele pătate cu cerneală albastră.

Deasupra secției de poliție și Institutului Tehnologic din Holon, cerul aproape că se întunecase de-a binelea când Avraham a ieșit din clădire. Era trecut de ora șapte. A cotit la dreapta pe strada Pichman, apoi la stânga pe Golda Meir, amestecându-se prin mulțimea de oameni de pe lunga alee de jogging ce se întindea între cartierele Neve Remez și Kiryat Shareț. Încerca să nu intre în ritmul lor de mers. Mai încet, fără grabă. Era o seară plăcută, la începutul lunii mai. Nu vor mai fi multe la fel în lunile următoare.

Mersul său domol provoca mici ambuteiaje printre oamenii din spate. Majoritatea erau cu douăzeci sau treizeci de ani mai în vârstă decât el, îmbrăcați în pantaloni de trening și tricou. Încetineau pasul, apoi, după o clipă de ezitare, ieșeau de pe alee, luând-o pe alături prin nisip, îl depășeau repede pe polițistul îmbrăcat în civil și treceau înapoi pe asfalt. O femeie destul de bătrână cât să-i fie mamă s-a ciocnit de brațul lui și s-a întors spre el murmurând scuze, iar el și-a dat brusc seama de zgomoțul traficului de pe șosea, de parcă abia atunci cineva îi scosese niște căști din urechi.

Timp de câteva minute nu auzise nimic. Era preocupat să asculte doar dialogul său interior. Nu reușea s-o uite pe femeia aceea. Și-a adus aminte de uciderea lui Inbal Amram în 2006. Decizia tribunalului a fost transmisă fiecărui polițist din țară. S-a constatat atunci că poliția a dat dovadă de neglijență în operațiunea de căutare și se făcea vinovată de moartea femeii. Dar circumstanțele au fost cu totul diferite. Fiul femeii care venise mai devreme în biroul său nu dispăruse noaptea. Și deocamdată nu exista niciun indiciu care să arate că era nevoie de aplicarea procedurilor de urgență pentru cazurile de dispariție sau de declanșarea unei complexe și costisitoare operațiuni de căutare. El chiar făcuse efortul ca, în prezența mamei, să dea câteva telefoane la spitalele din zonă. Niciunul n-a raportat internarea vreunui băiat pe nume Ofer Sharabi sau a cuiva care corespundea semnalmentelor lui.

Înainte să plece de la secție, ceruse să fie anunțat dacă apărea vreo informație relevantă în acest caz, să fie sunat și-n toiul nopții dacă era nevoie. Îi explicase mamei cum să-l caute în continuare singură și îi lăsase ofițerului de serviciu o descriere a rucsacului negru cu dungi albe — o imitație după marca Adidas — în caz că apărea vreo informație legată de apariția vreunui obiect suspect în zonă. Orice altă variantă de acțiune ar fi însemnat o risipă de resurse — și l-ar fi băgat în bucluc. Dar dacă băiatului avea să i se întâmple ceva în noaptea aceea, ceva ce el ar fi putut să prevină, atunci chiar că ar fi încurcat-o. Regreta micul discurs despre romanele polițiste și statisticele cazurilor de crimă din Israel. Amram fusese omorâtă de un hoț de mașini care nici măcar n-o cunoștea — un furt de mașină care ieșise prost.

Dunele de nisip dintre Neve Remez și Kiryat Sharet, cele două cartiere cenușii în care locuise toată viața lui, dispăruseră aproape cu desăvârșire — fiind acum înlocuite de blocuri înalte, o bibliotecă publică, un muzeu de design și un mall strălucind în întuneric asemenea unei stații spațiale de pe Lună. De la jumătatea drumului spre Kiryat Sharet, se vedeau lucind, pe partea stângă, firmele luminoase de la Zara, Office Depot și Cup o' Joe, iar el s-a gândit să traverseze strada și să intre în mall. Ar putea să-și cumpere o cafea și un sendviș cu brânză, să se așeze la una dintre măsuțele libere de afară, să privească tăcut mișcarea liniștitoare a luminilor de la farurile mașinilor și să se gândească. La fel ca-n multe alte seri, s-a hotărât să n-o facă.

Voia să se gândească la alte cazuri la care lucra. Unul, în care nu avea nici măcar un fir, implica trei spargeri produse în decurs de o săptămână pe două străzi adiacente din cartierul Kiryat Ben-Gurion. Toate se petrecuseră ziua, când proprietarii apartamentelor nu erau acasă. Intrări prin efracție „curate“. Fără uși sparte sau răngi. Spărgătorii păreau să dețină informații precise despre orele la care veneau și plecau locatarii respectivi. Și era clar că se pricepeau cum să deschidă ușile și încuietorile fără să facă prea mult zgomot. Nu erau niște spargeri la întâmplare date de niște drogați. Furau bijuterii, carnete de cecuri, bani. Au spart chiar și un seif în unul dintre apartamente.

Era un caz enervant. Singura lui cale de investigație era să aștepte următoarea spargere, în speranța că hoții vor lăsa vreun indiciu de care să se agațe experții criminaliști. Dar până acum n-o făcuseră. Sau poate că o parte dintre bunurile furate vor fi descoperite în timpul